

Ο Φ Α Φ Λ Α Τ Α Σ

Ἦτο παραμῦθι ποῦ εἶπε τὸ μικρὸ τ' ἀγόρι στὴ μικρούλα φίλη του ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ παραμῦθια τὰ συνειθισμένα. Ὅμως γιὰ τὰ παιδάκια φάνταζε παράξενο, γιομᾶτο πόθους καὶ τρομάρες, καθὼς φαντάζοντε τὰ παραμῦθια στὰ παιδιά.

Ὁ μικρὸς, ὄχιτ' ἡμερῶν παληκαράκι ξεπειταχτό, εἶχε ἀκούση τὸ παραμῦθι ἀπ' τὴ γριὰ παραμυθοῦ γιὰ γιὰ του μαζί μ' ἄλλα πολλά. Κ' ἡ παραμυθοῦ τοῦ ἄφησε χρόνους καὶ τοῦ ἄφησε τῶν παραμυθιῶν τῆς τὴν κληρονομιά. Ποθητὴ καὶ πολυτίμητη στοῦ μικρέγγονοῦ τῆς τὴ φαντασιά.

Καὶ τώρα ἤθε ἀυτὸς ἀκροατὴ νὰ δείξει τὴ σοφία του. Ἦθε καὶ θαμαστή. Κ' ἦταν ἡ γειτονοπούλα ἡ συνομήλικη, τῶν παιγνιδιῶν του ἡ μπιστεμένη συντροφιά.

Γονατιστὴ, χωρὶς πνοὴ τὸν ἀκροάστηκε ἡ μικρὴ. Κι' αὐτὸς περιήφανος, ἀντρεϊμένος, εἶπε τὸ παραμῦθι του σὰ ν' ἄλεγε ἱστορία ἀληθινή. Τέλος, κ' ἐκείνη ποῦ τὸ πρωτάκουγε, καὶ τοῦτος ποῦ μ' ἐπίσημη φωνὴ τὸ ξεφωνοῦσε, μείνανε σιωπηλοὶ καὶ κυταζόντανε μὲ μάτια ποῦ μεγάλωσαν κ' εἶχαν ἀλλάξει, μ' ἓναν τρόπο, τὴ θωριά τους. Λησιμόνησαν καὶ τὰ παιγνίδια κι' ὅλα τους.

Ἄξαφνα ὁ μικρὸς ἔσκυψε καὶ πῆρε τὸ σπαθάκι του τὸ ψεύτικο, ποῦ τόχε παρατήρησεν ἀπὸ τὸ παραμῦθι παίζοντας. Ἀμίλητος, τὸ ζώστηκε μ' ὄρμη. Ἐπειτα φόρεσε τὴν περικεφαλαία τὴν ἀστραφτερὴ ἀπὸ τ' ἀσημόχαρτά τῆς. Ἀκόμα δὲ μιλοῦσε, κ' ἔδειχνε σκοπὸ μεγάλο στὴν ἀπόφασή του.

— Τί θὰ κάμης; δειλιασμένη τονὲ ρώτησε ἡ μικρούλα.

— Θὰ φύγω... θὰ πάω πολὺ μακρῶ! Θὰ πάω στὴ χώρα τοῦ Δράκου τοῦ βασιλιᾶ!

— Ναί, ἀλλὰ θὰ βρῆς στὸ δρόμο σου ἓνα τρανὸ ποτάμι...

— Θὰ τὸ σκίσω μὲ τὸ σπαθί μου καὶ θὰ τὸ περάσω!

— Θὰ βρῆς ἓνα μεγάλο δάσος ἔπειτα, μεγάλο!...

— Θὰ κόψω ὅλα τὰ δέντρα καὶ τ' ἀγκάθια του καὶ θὰ περάσω!

— Θὰ βρῆς κ' ἓνα βουνὸ θεώρατο...

— Θὰ τὸ τρυπήσω... μὲ μιὰ χτυπιὰ θὰ κάμω δρόμο καὶ θὰ βγῶ!

— Ἐπειτα, ποῦ θὰ φτάσης;

— Στὸ παλάτι τοῦ Δράκου τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ διαμάντια...

Ἡ μικρὴ τώρα θαμπώθηκε. Μὲ μάτια ποῦ σπιθοβολοῦσαν κύταζε τὸ φίλο της. Τὸν εἶδε σὰ θεὸ μπροστά της. Κρεμάστηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ του, κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του, κ' εἶπε:

— "Ὅχι! θάρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου! Μὴ μ' ἀφήσης μοναχὴ! Πάρε με κ' ἐμένα συντροφιά σου! Θέλω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸ παλάτι τοῦ Δράκου τοῦ βασιλιᾶ!

Ὁ φίλος γύρισε καὶ τὴν εἶδε προστατευτικά.

— Καλά, εἶπε, θὰ σὲ πάρω. Ἔλα κ' ἐσὺ μαζί μου.

— Τί θὰ κάμουμε ἔπειτα, ἅμα φτάσουμε;

— Θὰ μποῦμε καὶ θὰ σκοτώσουμε τὸ Δράκο τὸ βασιλιᾶ.

— Ἔπειτα;

— Θὰ λευτερώσουμε τὴν Πεντάμορφη, ποῦ τὴν ἔχει σκλαβωμένη.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμουμε, ἅμα τὴ λευτερώσουμε;

— Θὰ τὴν πάρω γὼ γυναῖκα μου, τελείωσε ὁ μικρὸς.

Κ' ἔβλεπε περήφανος τὴ φίλη του.

— "Ὅχι, δὲ θέλω νὰ τὴ λευτερώσουμε! Θὰ τὴν ἀφήσουμε ἔκει σκλαβωμένη!

Ἐκλαιγε ἡ μικρούλα καὶ θύμωνε μαζί. Ὁ σύντροφός της τὰ εἶχε χάσει. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν παρηγορήσει.

— Καλά, καλά, μὴν κλαῖς. Σὲ γέλασα. Δὲ θὰ τὴ λευτερώσουμε. Θὰ τὴν ἀφήσουμε ἔκει σκλαβωμένη.

— Ναί, εἶπ' ἐκείνη. Κι' ἄφινε τὰ δάκρυά της νὰ λάμπουν.

Ἔπειτα εἶπε πάλι, ἀφοῦ ξεθάρρωσε:

— Δοιπόν, ἀφοῦ δὲ θὰ τὴ λευτερώσουμε, γιατί νὰ σκοτώσουμε τὸ βασιλιᾶ...

— Ναί, ἀλήθεια, δὲ θὰ τονὲ σκοτώσουμε.

— Καὶ δὲ θὰ περάσουμε τὸ βουνὸ καὶ τὸ ποτάμι...

— "Ὅχι.

— Καὶ θὰ μείνουμε ἔδῳ μαζί κ' οἱ δύο μας...

— Ναί!

Ἡ μικρούλα χτύπησε τὰ χέρια καὶ ξεφώνησε. Καὶ χύθηκε καὶ τοῦ πήρε τὸ σπαθὶ τοῦ φίλου της χωρὶς ἀντίσταση.

Ὁ μικρὸς ὁ Φαφλατᾶς εἶχε παραδώσει μαζί μὲ τ' ἄρματα καὶ τὰ ὄνειρά του.

[Ἀπὸ τὰ «Προπύλαια»]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Εἰς τὸν μαρμάρινον «Ξυλοσχίστην»

(Τὸ ἄγαλμα τοῦ Φιλιππότου)

Φτωχέ! Σχίζοντας κούτσουρα θαρρεῖς πῶς κάνεις κάτι!...

Ἄμ' ἀπὸ ξυλοσχίστας δὰ εἶν' ἡ Ἑλλάς γεμάτη....

ΣΑΤΑΝΑΣ